

китѣ, забихъ и по единъ дебелъ колъ въ тѣхъ и се успокоихъ.

Ала на следния день намѣрихъ пакъ една овца съ кърваво млѣко.

Видѣхъ се въ чудо. Ходихъ, търсихъ — нѣма. Па магнахъ на края ржка и сторихъ смоку халалъ млѣкото на една овца всѣка вечеръ. Но това, което най-много ме чудѣше, бѣ, че никога една и сжща овца не кървѣше, а все различни.

Мина недѣля, мина две. Една сутринъ влѣзохъ въ егрека да изкарамъ овцетѣ. Като минахъ покрай торището, видѣхъ костенуркината коруба и, какво ми хрумна, замахнахъ съ тоягата и я пернахъ. Тя избухтѣ, отскочи и се търкулна всрѣдъ егрека, а отъ нея се подаде единъ смокъ и засъска. Развъртѣхъ се съ тоягата и го убихъ. Но когато помжчихъ да го извадя отъ корубата — не излиза. Очистихъ тора, който бѣше запушилъ отъ едната страна корубата и, нѣма да повѣрвате, опашката на смока зарастнала за нея. Дълго се чудихъ, какъ ще е станало това. Па занесохъ корубата при стария овчаръ Дели Бечо, ако

сте чували за него. Той я разгледа, подрѣпна смока и рече:

— Този смокъ е ударенъ и му е откъсната опашката. Рано напролѣтъ го е ударилъ нѣкой. Пъкъ може и добитъкъ да го е настѣпилъ и да му я откъсналъ.

Повлѣкълъ се е той съ кървава опашка и де-де — сврѣлъ се въ корубата. И нали напролѣтъ тукъ, горе, е студено, намѣрилъ топличкото при торището и останалъ въ нея.

Ала крѣвта загорѣла, отбѣлената кожа се залепила за корубата, срастнала се за нея, и смокътъ, ще не ще, останалъ да живѣе въ нея. И му намѣрилъ лесното: чака да се прибератъ овцетѣ вечеръ и ги суче. А де-то кървятъ все различни овце, чувай и него да ти кажа! Която овца се измами да легне до корубата и смокътъ я смуче, другата вечеръ бѣга на другия край да се свие. Види се, до болка ги е смукалъ гладникътъ. Ала на следната нощъ все нѣкоя друга овца се е намирала да легне до него. Затова всѣки день сж ти кървили различни овце.

Е. Кювлиевъ

